

Húsvét 7. Vasárnapja B

Szent Atyám, tartsd meg a te nevedben azokat, akiket nekem adtál. Nem azt kérem tőled, hogy vedd el őket a világból, hanem hogy óvd meg őket a gonosztól. (Jn 17,11b.15)

Olvasmány

Apostolok Cselekedetei 1,15-17.20a.20c-26

Jézus mennybemenetele után egy alkalommal, amikor a testvérek mintegy százhuszan lehettek együtt, Péter szólásra emelkedett: "Testvérek, férfiak! Be kellett teljesednie az Írásnak, amelyet a Szentlélek előre megmondott Dávid szája által Júdásról, azok vezetőjéről, akik elfogták Jézust. Közénk tartozott, és ő is részt kapott a mi szolgálatunkból. Benne van ugyanis a Zsoltárok könyvében: Tisztségét kapja meg más. Kell tehát, hogy azok közül a férfiak közül, akik mindig velünk voltak, amikor a mi Urunk, Jézus közöttünk járt-kelt – kezdve János keresztségétől egészen addig a napig, amikor felment a mennybe –, valaki velünk együtt tanúskodjék feltámadásáról." Kijelöltek tehát kettőt: Józsefet, akit Barszabbásznak, vagy más néven Jusztusznak is hívtak, és Mátyást. Majd így imádkoztak: "Uram, te ismered mindenkinek a szívét, mutasd meg, kit választasz e kettő közül, hogy átvegye az apostoli szolgálatban azt a helyet, amelyet Júdás hűtlenül elhagyott, hogy az őt megillető helyre kerüljön." Ezután sorsot vetettek. A sors Mátyásra esett, így őt a tizenegy apostolhoz sorolták.

Szentlecke

1 János 4,11-16

Szeretteim! Ha az Isten így szeretett minket, nekünk is szeretnünk kell egymást. Istent soha senki nem látta. Ha szeretjük egymást, bennünk marad az Isten és a szeretete tökéletes lesz bennünk. Abból tudjuk, hogy benne élünk, ő pedig bennünk, hogy a Lelkéből adott nekünk. Mi láttuk és tanúságot teszünk róla, hogy az Atya elküldte a Fiút, a világ Üdvözítőjét. Aki vallja, hogy Jézus az Isten Fia, abban az Isten benne marad, és ő is az Istenben. Megismertük a szeretetet, amelyet Isten helyezett belénk, és hittünk benne. Az Isten szeretet, és aki megmarad a szeretetben, az az Istenben marad, s az Isten őbenne.

Abban az időben Jézus az égre emelte szemét, és így imádkozott: Szent Atyám, tartsd meg a te nevedben azokat, akiket nekem adtál, hogy egyek legyenek, ahogyan mi. Amíg velük voltam, megőriztem nevedben azokat, akiket nekem adtál. Megtartottam őket, és senki más nem vezett el közülük, csak a kárhozat fia, hogy beteljesedjék az Írás.

Most tehozzád megyek, ezeket pedig elmondom a világban, hogy az én örömöm teljes legyen bennük. Áadtam nekik igédet, de a világ gyűlölte őket, mert nem a világból valók, amint én sem vagyok a világból való. Nem azt kérem tőled, hogy vedd el őket a világból, hanem hogy óvd meg őket a gonosztól. Hiszen nem a világból valók, amint én sem vagyok a világból.

Szenteld meg őket az igazságban, mert a te igéd igazság. Amint te elküldtél engem a világba, úgy küldöm én is őket a világba. És értük szentelem magamat, hogy ők is megszentelődjenek az igazságban.

Elmélkedés

A keresztény hit többsíkúságával, több dimenziós voltával szembesít minket az az ima, amelyet Jézus búcsúbeszédének végén mond az utolsó vacsorán: Krisztus könyörög Egyházáért és közben beavatja tanítványait a paradox helyzetbe, amelyben mennybemenetele után kell élniük és kitartaniuk, fiatal Egyházként.

A "világban" lesznek és mégsem a "világból". A keresztények a világban élnek, éppúgy, mint minden ember, de nem járhatják úgy az élet útját, ahogy a turisták járnak idegen országban: anélkül, hogy megérintené őket a világ nyomorúsága, és ne lennének szolgálatára. Az evangélium szava: "világban" és mégsem a "világból" nem jelent menekülést vagy visszavonulást. Sokkal inkább arra kötelezi Jézus tanítványait, hogy – Jézushoz hasonlóan – alávessék magukat az emberré válás törvényének, és mindenben emberek legyenek, a bűnt kivéve. Éljenek emberi sorsot és osszák meg másokkal – igen, de anélkül, hogy kötődnének a gonoszhoz, a hatalom, erőszak és hazugság birodalmához. Az ilyen viselkedés további ellentmondást von maga után: az az ember, aki így él, az gyűlöletet, megvetést és mellőzést tapasztal egy olyan világ hatalmaitól, amely nem képes elismerni a dolgok múlandóságát és önkényesen állít célokat a világ elé. Ugyanakkor öröm tölti el, mert érzi, hogyan kristályosodnak ki és tisztulnak le valódi értékek Istenhez kapcsolódásából a felületes világ másodlagos értékeivel szemben. Az ilyen hozzáállás csaknem hősiessé törekvést igényel mindannak ellenére, amit meg kell tapasztalnia annak, aki az igazságért, egységért és szeretetért küzd Krisztusban és Krisztussal.

Krisztus tud a gonosz működéséről és annak veszélyeiről, ezért kéri az Atyától, hogy álljon mellettük a gonosz hatalmával szemben "szentségben és igazságban". Az ember csak akkor képes úgy élni, mint Krisztus és ezt az életet továbbadni, ha a Lélek megszenteli és megerősíti. Csak akkor lehetünk hiteles apostolok, ha nem térünk ki a kereszt elől. Éppen a kereszten éljük meg a legmélyebb közösséget Krisztussal. Jézus úgy ment szenvedése elé, hogy mindannyiunkért imádkozott, hogy szenvedése az élet fájává váljék számunkra.